

ROMANIAN
DISTRIBUTION
COMMITTEE

[Home](#)

[News](#)

[Origins&Vocation](#)

[Our Team](#)

[Activities&Partnership](#)

RDCM *Personalia* Corner

- Tudorița ALBU – *“Bocet în Arcadia”. Profesor George SORESCU, Personalitate complexă*
(Dirge in Arcadia)

Note from the Editor-in-Chief

As we remembered on another occasion, Dr. Tudorita ALBU, is continuing to advocate the national values (the passion for the recovery of these values and promoting the authentic being obvious). That is why it is our honor to share with our Readers her new thoughts about a great Teacher, Dr. Tudorita ALBU being deeply grateful to have known such a unique person like Professor George SORESCU, who passed away on April 2, 2021. Professor George SORESCU was the Mentor of his little brother Marin SORESCU (the little brother being: a valuable Romanian poet and playwright, recipient of the International Herder Prize, granted by the University of Vienna in 1991 for his entire activity; nominated for the Nobel Prize for Literature in 1996, when he died at age 60 from a heart attack).

**Prof. Dr. Tudorița ALBU – “Bocet în Arcadia”, Profesorul George SORESCU,
Personalitate complexă**

În credința românească, fiecare copil primește la naștere o stea, care strălucește pe bolta cerească atâta vreme cât trăiește un om, iar când îi cade steaua, i se curmă viața.

Printre multele stele care cad zilnic, pe 2 aprilie 2021 a mai căzut o stea, aceea care a vegheat, timp de 93 de ani spiritul celui care a fost Omul George Sorescu.

S-a născut la 23 septembrie 1927, în comuna Bulzești (Dolj), nume de sorginte ardelenescă, după cum ardeleni au fost locuitorii comunei, veniți prin transhumanță din Mărginimea Sibiului. Numele comunei a căpătat notorietate, intrând în istoria literară datorită lui Marin Sorescu, care, în epopeea universului rural ”La Lilieci” a reușit să surprindă o lume văzută în structurile ei existențiale, crâmpie de viață, ”un altar în timp, în care cugetul autohton se rostogolește, se încifrează și se dezvăluie” (George Sorescu).

Prestigios cadru didactic universitar, poet, prozator, critic literar, cercetător, traducător, latinist, eminescolog, filofrancez, ale cărui lucrări de specialitate alcătuiesc un veritabil tezaur cultural, George Sorescu ni se relevă ca o personalitate marcantă a vieții culturale naționale.

Respectul pentru familie și pentru valorile perene ale vieții sâțeste l-a legat afectiv pe George Sorescu de cadrul pitoresc al comunei sale natale, "Arcadia" sufletului său, cum însuși o numea (AXIS MUNDI, cum ar spune latinul), determinându-l să rezoneze permanent și să se inspire din acest izvor nesecat de fericire, o fericire absolută, un fel de rai pământesc, cu oameni de o mare puritate sufletească. Trăia permanent cu nostalgia momentelor din viață petrecute cu maximă intensitate și bucurie, evocând de fiecare dată evenimente irepetabile și ireversibile.

În trecerea implacabilă a timpului, fusul toarce din "Furca vremii ce-nfășoară/ Caierul alb cu firul/ Ud" („Stau și mă-ntreb”) și vine o vreme când se termină totul, vine acea clipă unică în care rămâne din om (spirit, trup și suflet) doar "un colțișor de poveste". Lăsând în urmă, ca un semn al trecerii sale, doar ceea ce a construit, omul rămâne în amintirea altora așa cum a știut el să se definească.

Omul George Sorescu rămâne în amintirile noastre drept un exemplu de profesionalism, o viață închinată Cuvântului, exemplu de omenie. A plecat dintre noi pe alt tărâm, din lumea cu dor în lumea fără dor, să se odihnească alături de toți cei dragi plecați mai devreme: mama, Nicolina Sorescu - "Altar în care mă închin/ de trei ori:/ în zori,/ în amiază/ și-n chindii" („Mama”); tata, Ștefan I. Sorescu, pentru care "Plâng frunze de ani pe/ Poteci/ Și potecile plâng/ În hotar, izvoarele zilei/ Sunt seci/ Luceferi pe boltă/ Sunt reci" („De ani, poteci”); bunica "înaltă, frumoasă și /tăcută Marie!" („Portret”); fratele, Marin Sorescu – "O vie pecete/ Cu fără de seamăn/ Simboluri-idei,/ Cu lumi în vârtej,/ Cu rustice dansuri,/ Cu iele,/ Aruncată-nadins într-un vis,/ Și peste sufletul meu/ Și pe cărările mele" („Nu l-am văzut...”).

Trecerea timpului și iminența morții au fost teme care l-au preocupat. Neconținutul contact cu natura, care îi generează imagini poetice de o rară sensibilitate, face ca existența întregă a omului să se transforme într-un basm. Vraja ce a cuprins cândva „Coroanele de smarald/ Ale copilăriei mele/ Se destramă ... Într-o nopate de taină,/ Când mă voi preface într-un ulm/ Cu toate crengile albe.” („Cândva, demult...”) sau, vorbind despre antagonismul viață-moarte "Între porțile zilei/ Și porțile nopții/ Basmele se desfiră mereu,/ Să stea de vorbă cu Viața./ Când se vor risipi turmele,/ Un călător/ Va sta de vorbă cu Veșnicia" („Dialog”).

...Și din această viață tumultuoasă, ce poate să-i rămână omului? Făcând apel tot la imaginea poetică, George Sorescu răspunde: "Ce poate să-ți rămână/ Ție/ Dintr-al pădurilor/ Tumult/? Semne uitate pe-o/ Hârtie,/ Murmur pierdut de / Poezie/ ... Cântec rostogolit mereu,/ Fâșii de cer, suișul greu..." („Te-ntrebi și tu”).

În cimitirul Săliște (nume cu o rezonanță ardelenescă, de asemenea!), înconjurat de un gard de liliesci - devenit mai târziu, conform expresiei lui Marin Sorescu, „la Liliesci” - își doarme somnul de veci George Sorescu: "Un voievod bătrân/ Visează sub lespede/ Și nu mai știe cum îl cheamă./ Ce somn mă destramă?" („Somn”).

În temeiul aceleiași rezonanțe cu natura, „Prin pădurile lumii, arar,/ Va străbate un pas neștiut/ De-al iubirii fior. În hotar,/ Eu, sub luceferi, tăcut” („Dincolo”).

Aceeași Natură va fi cea care va consemna și va fi sensibilizată de dispariția omului: "Plâng cântecele mele în spini/ Cu frunțile îndoliate,/ Cresc umbre-n albele grădini" („Plâng cântecele...”), „Fiecare deal, / Fiecare livadă,/ Fiecare pădure/ Sună ca un cântec arcadic.” („Ultim mesaj”), rostind suferința supremă: "A-u! Uu! U...!" („Bocet în Arcadia”).

Viața de dincolo este percepută asemeni unui turn, în care "O fereastră se deschide/ Spre iad,/ Alta spre rai...", iar „Fiecare spirală/ Va păstra pentru ziua de-apoi/ Numai umbrele pașilor.” („Turn”). Conștient de ireversibilitatea lucrurilor, omul este înclinat spre reflecție: "Cel puțin să dormim/ În umbra unor aripi,/ Sărutate pe rând/ De solii cu o mie de fețe/ Ai timpului veșnic!" („Zbor”).

„La Lilieci/ Dorm morții mei/ Pe veci;/ Călcau cândva ca mine/ Pe poteci./ (...)La Lilieci nu-i cântec/ Și nu-i gând,/ E-un somn adânc/ Sub bulgării de humă; Morții-nfrățiți cu-ntâia/ Mumă,/ De-i mai chemăm,/ Nu mai răspund” („La Lilieci”).

George Sorescu, nu numai că reflecta asupra vieții și morții, privea totuși cu ironie și umor acest ultim moment. Într-o corespondență foarte apropiată de momentul trecerii sale la cele veșnice (decembrie 2020), îmi scria:

.....

Cu același umor privea și fratele său, Marin, moartea: “În cimitir doar deșteptarea/ Este mai grea. Încolo...trai!” („În cimitir”), iar despre sentimentul efemerității vieții, același poet scria: „Noi ne-am scris sufletul/ Pe frunze.../ Codrule,/ Dă-mi toate frunzele tale/ Să cânt cu ele/ Sau mai bine cântă tu/ Și cu sufletul meu” („Foaie verde”).

Personalitate complexă, Profesorul George Sorescu a dat dovadă de o rară modestie, refuzând de cele mai multe ori să vorbească despre sine, iar dacă totuși făcea acest lucru, vorbea cu o neasemuită simplitate, de parcă l-am fi auzit pe Grigore Vieru vorbind despre sine: „Sunt iarbă, mai simplu nu pot fi”.

PROF. UNIV. DR.
POET SI PROZATOR,
ISTORIC SI CRITIC LITERAR

**SENSIBIL LA VECHILE CULTURI,
SPIRIT DESCHIS TIMPURILOR
MODERNE, DAR SI SCEPTIC:
A INTUIT SI SPRIJINIT
VOCATII IN DERULAREA
LOR IDEATICA**